

Hồi thứ mười hai

Trình Huyền Đạo đại chiến Kỳ Kinh

Phùng Thúy Lam chợt tỉnh ngộ hỏi :

- Bữa trước người có nói muốn bái một người võ công so với Kỳ Kinh còn cao thâm hơn làm sư phụ học nghề phải chăng là để trả thù hấn?

Λ Liệt đáp :

- Hấn khinh khi tại hạ hay đánh đập, tại hạ còn chịu được, nhưng mối thù sát hại mẫu thân thì nhất định phải trả, vì thế mà cần võ công cao hơn bọn hấn mới được.

Giọng nói của chàng đây vẻ cừ hận, quyết không phải là lời gian trá.

Phùng Thúy Lam mười phần đã tin đến tám, nàng liền hỏi :

- Người nói “bọn hấn”, vậy ngoài Kỳ Kinh còn ai nữa?

Λ Liệt đáp :

- Bọn người bảy môn phái lớn đều có dự phần.

Rồi chàng kể luôn tên họ những tay cao thủ trong bảy phái lớn ra cho Phùng Thúy Lam nghe. Sau chàng nói tiếp :

- Hiện giờ tại hạ chưa biết rõ hung thủ là ai. Hoặc giả không phải bọn này mà là người khác cũng chưa biết chừng.

Phùng Thúy Lam nghe những tên chàng kể rồi lắc đầu nói :

- Đã đành mối thù giết hại song thân là mối thù chẳng đội trời chung, nhưng những người đó đều là nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay. Ta nhận thấy trong thiên hạ chưa một ai dám nói là thắng nổi bọn họ, vì thế ta khuyên người nên dẹp bỏ ý định đó đi.

Λ Liệt nghiêng răng nói :

- Không được! Tại hạ dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết không thay đổi chí nguyện báo thù.

Phùng Thúy Lam thu đao trủy thủ về nói :

- Dù người có luyện được võ công đến trình độ tối cao thì ít ra là phải vài ba chục năm nữa. Khi ấy những người kia dù chưa chết thì họ cũng biến thành những đại trưởng lão các phái. Nếu người kiếm họ trả thù tức là gây chiến với cả môn phái họ, nên ta dám nói là người chẳng có chút hy vọng gì thành công được.

Λ Liệt ngắt lời :

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Tại hạ mà võ công thâm hậu thì trừ phi bọn họ giết chết ngay tại hạ, bằng không tại hạ tin rằng có chí thì nên.

Đùng Thúy Lam lại hỏi :

- Người đã đọc sách chưa?

À Liệt đáp :

- Tại hạ nhờ Vương lão phu tử ngày ngày giảng giải nên có biết được đôi chút ít.

Đùng Thúy Lam hỏi :

- Bọn người bảy môn phái lớn tìm đến nhà người làm chi?

À Liệt đáp :

- Đây thật là cơn tai bay vạ gió.

Rồi chàng lược thuật chuyện Huyết Vũ thư cho Đùng Thúy Lam nghe. Song cái chết của mẫu thân chàng tại sao lại có liên quan đến những người đó thì nàng không hiểu rõ.

Nhưng nàng có biết một việc liền hỏi À Liệt :

- Hiện giờ người ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Kỳ Kinh bề ngoài ra mặt bảo vệ người, đồng thời lại còn những tay cao thủ khác phái khác ám trợ tựa hồ không sơ hở chút nào, mà thật ra bọn họ dùng người làm cái mồi câu để rình xem ai hạ thủ người đó. Người có hiểu không?

À Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Giả tử hung thủ là một người trong những phái này thì tất nhiên họ chẳng dám ra tay gia hại tại hạ.

Đùng Thúy Lam nói :

- Người nghĩ thế thì lầm lắm! Bọn họ muốn ám sát người thật dễ như trở bàn tay mà họ vẫn bố trí như người ngoài hạ thủ. Người có chết cũng chỉ toi mạng mà thôi.

À Liệt thấy Đùng Thúy Lam nói có lý liền hỏi :

- Vậy thì tại hạ nên làm thế nào cho được?

Đùng Thúy Lam trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Trước nay người chưa từng lộ ý muốn thì chắc là họ không ngờ và đồng thời việc đề phòng cũng sơ hở. Vì lẽ đó người có thể tìm cơ hội tẩu thoát.

Nàng thấy À Liệt ra chiều khó nghĩ liền nói tiếp :

- Người đừng lo! ở Tây An Phủ đây, gia phụ có một căn phòng dùng làm nơi bí mật, lại có mấy tên tỳ bộc có thể tin cậy được. Nếu người muốn tới đó ẩn lánh trong vòng bảy, tám

tháng hay một vài năm cho vụ này lắng xuống rồi hãy tìm thầy học nghề thì ta quyết bảo đảm bảy môn phái lớn không tìm đến người được.

À Liệt nghe Phùng Thúy Lam bày kế cho mình thì trong lòng rất cảm kích nhưng chàng chưa hết dạ hoài nghi, tự hỏi :

- Tại sao y lại tử tế với ta như thế này?

Nên biết chàng từ thừa nhỏ ở vào cảnh nghèo nàn, hiểu rõ đời sống rất khó khăn và đã bị người ta đả kích khinh bỉ nhiều rồi. Vì thế nên so với những đứa nhỏ cùng tuổi là con nhà no ấm thì chàng hiểu việc hơn nhiều. Hướng chỉ những chuyện xảy ra gần đây khiến chàng có ấn tượng xấu xa đối với người đời.

Do đó chàng nghĩ tới mình đã không có chỗ nào để người lợi dụng thì sao Phùng Thúy Lam đối với mình lại tử tế đến thế? Chẳng lẽ những hành vi của nàng đều có dạ đồng tình với chàng? Dù sao chàng cũng cảm thấy cần ra thoát khỏi bàn tay Kỳ Kinh là hay hơn hết. Còn kết quả sau này bất luận đi tới đâu chàng cũng vui lòng mạo hiểm.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Nếu tại hạ quả có nơi ẩn mình thuận lợi thì nhất định cả bảy phái lớn phải cuống cuồng. Nhất là Kỳ Kinh sẽ tức đến chết người vì mất mặt. Có đúng thế không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Cái đó lẽ là còn phải nói? Có điều vụ này không phải chuyện chơi. Người ẩn lánh nên cẩn thận lắm mới được, nếu không có ngày kia bị chúng bắt về, thì nhất định người phải chết.

À Liệt nghĩ thầm :

- Nếu thế này thì mình hoàn toàn bị cô này nắm giữ không phản kháng chút nào.

Nhưng sau khi cảnh giác chàng vẫn nguyện ý thà chịu nằm trong tay Phùng Thúy Lam còn hơn là ở với Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. Vì thế chàng cả quyết chịu lời trốn đi.

Phùng Thúy Lam bèn nghĩ cách giúp chàng đào tẩu. Còn À Liệt đầu óc vẫn hoang mang, chàng lo vật báu phủ Lang Nha sẽ ra sao?

Phùng Thúy Lam nghĩ ra được biện pháp rồi nói :

- Người hãy chú ý nghe ta nói. Tối nay lúc các người ăn cơm xong mà vẫn còn ở khách sạn này thì ta ra cửa sau chờ đợi. Người giả vờ đau bụng tìm ra cầu tiêu để trốn chạy. Nếu Kỳ Kinh chú ý đến người thì người chớ có vọng động. Phải chờ lúc về quán trọ rồi đang đi đường phố lớn ở mé Nam hay mé Tây, nhân lúc đông người người chạy thẳng ra mé Tây. Ta sẽ ngấm ngấm theo dõi. Trường hợp mà không có người chú ý đến người thì ta kêu người

ngay về địa phương đó. Nếu tình thế không thuận tiện thì ta không ra nữa và người giả vờ mãi xem phong cảnh náo nhiệt rồi đi làm đường.

▲ Liệt gật đầu lia lịa đáp :

- Tại hạ nhớ rồi.

Đùng Thúy Lam có vẻ bất mãn nói :

- Vụ này là một chuyện tây đĩnh có liên quan đến sự sinh tử của người. Nếu người nhớ trật một điểm thì hậu quả khó mà lường được chứ chẳng phải chuyện chơi mà nhận bừa được?

▲ Liệt đáp :

- Tại hạ nhớ kỹ thật rồi. Cô nương chưa biết tại hạ từ thừa nhỏ đã có trí nhớ dai đặc biệt. Bất luận ai nói câu chuyện gì, tại hạ chỉ nghe qua rồi sau bao lâu vẫn kể lại được không sai một chữ. Hai ba năm trước tức là lúc còn nhỏ hơn ngày nay, nhiều câu chuyện tại hạ không hiểu nhưng cũng kể lại được.

Đùng Thúy Lam nửa tin nửa ngờ nguýt chàng nói :

- Lần này ta hy vọng người còn giữ bản lĩnh đó thì hay lắm!

▲ Liệt nói :

- Cô nương cứ yên lòng. Nhưng tại hạ trốn rồi còn cái rương của tại hạ thì sao?

Đùng Thúy Lam có vẻ không bằng lòng hỏi lại :

- Cái rương của người giá đáng bao nhiêu? Sau này sẽ mua không được hay sao?

▲ Liệt không nói đến chuyện bí mật về □Lang Nha phủ Đan kính□ chàng còn đợi xem hễ Đùng Thúy Lam thật dạ không có chỗ dụng tâm nào khác sẽ đem vật kia trả lại cho nàng.

Chàng liềm hăm hở đáp :

- Cái rương thì vật thử có là mấy? Nhưng quần áo trong rương đều do chính tay tiên mẫu may cho, tại hạ không nỡ dời bỏ.

▲ Liệt nhắc tới mẫu thân lại động lòng trẻ thơ, đột nhiên hai hàng nước mắt trào ra.

Đùng Thúy Lam thấy thế không khỏi ngẩn người rồi nàng rất cảm động, đưa tay ra vỗ vai chàng dịu dàng nói :

- Thôi được! Bây giờ không phải là lúc để cho người phiền lòng. Ta sẽ tính lại coi.

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Thôi đành thế này vậy. Ta dùng nhiều tiền để đút lót cho tên trà phòng, bảo gã chờ lúc người ra khỏi phòng sẽ ăn cắp cái rương đó và ta sẽ phái người khác mang rương đi cho.

À Liệt lau nước mắt hỏi :

- Cách đó liệu làm được không?

Đùng Thúy Lam cười đáp :

- Chính kẻ coi đồ ăn cấp thì ai mà đề phòng cho được?

À Liệt hỏi :

- Nếu bọn họ có chút mối nghi ngờ lên đầu tên trà phòng và đánh đập tra tấn bắt gã khai ra hết thì làm sao?

Đùng Thúy Lam đáp :

- Người ta ai mà đại thế? Chẳng lẽ gã không biết xin phép mấy giờ để lánh đi một nơi, chờ đến đêm tối sẽ quay về điểm hạ thủ thì còn ai nghĩ gã nữa?

À Liệt gật đầu lia lia đáp :

- Trường hợp này tất bọn Kỳ Kinh sẽ đoán ra có người ngoài giúp cho tại hạ trốn chạy.

Đùng Thúy Lam cười đáp :

- Ta e rằng họ không nghĩ vậy mà thôi. Bọn họ rất đông người bàn đi tán lại thì càng có lợi cho chúng ta.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi đã đem rương quần áo đi rồi thì người phải trốn ra ngay đêm mới được. Bằng không sẽ bị lộ tẩy và tính mạng người cũng khó lòng an toàn được.

Dứt lời nàng giục À Liệt trở về phòng.

À Liệt từ già còn hỏi phòng nàng ở đâu rồi mới lật đật trở về phòng mình.

Lúc này Kỳ Kinh đã ngủ một giấc rồi. À Liệt cố ý nhìn hẩn hỏi :

- Kỳ đại thúc. Đại thúc không cho tiểu điệt ra ngoài thành coi những nơi danh thắng. Trong thành này cũng có nhiều cổ tích. Đại thúc có cho đi coi không?

Kỳ Kinh đáp :

- Chờ hai bữa nữa sẽ tính.

Hẩn nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng lỏi này chắc là nghe tên trà phòng nói huênh hoang khiến gã động lòng.

Giữa hai người chả có chuyện gì mà nói nữa. Kỳ Kinh toan ngồi luyện công thì đột nhiên một tên trà phòng gõ cửa vào đưa cho hẩn một tấm danh thiếp.

À Liệt đảo mắt nhìn thấy trên tấm thiếp đề tên “Luyện sĩ Trình Huyền Đạo ở phái Võ Dương”

Lòng chàng khắp khởi mừng thầm vì chàng đã nghe nói Thiên Phong kiếm hiệp Trình Huyền Đạo là một trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Dương và là một trong những người có thể thắng được Bắc Mang Tam Xà.

Chàng đã có ý bái Trình Huyền Đạo làm sư phụ thì đây là cơ hội để chàng được gặp lão, trách nào chàng chẳng vui mừng.

Kỳ Kinh lớn tiếng nói :

- Đại giá Trình chân nhân đã tới! Tiểu nhị đâu? Mau mau dẫn ta nghinh tiếp.

Bỗng ngoài phòng có tiếng lão già quát thước cất lên :

- Kỳ huynh dậy quá lời! Bàn đạo được ra mắt Kỳ huynh đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Thanh âm vừa dứt, một người Huyền môn võ sĩ đã đứng ở trước cửa. Lão vào khoảng năm sáu chục tuổi, mặt mũi tuấn tú khí vũ hiên ngang mà lại có vẻ phong lưu tiêu sái. Tay lão cầm một cây phát trần chuối bằng bạch ngọc. Lão không đeo kiếm bên mình.

À Liệt vừa ngó thấy đã đem lòng sùng kính.

Kỳ Kinh tiến lại thi lễ. Hai người hàn huyên mấy câu rồi ngồi xuống.

Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo đảo mắt nhìn À Liệt hỏi :

- Thằng nhỏ này phải chăng là một tên có liên quan với Huyết Vũ thư?

Kỳ Kinh đáp :

- Chính là gã. À Liệt! Vị này là đại kiếm khách Trình chân nhân ở trong võ lâm hiện nay.

Người lại mà thi lễ đi!

À Liệt lẳng lặng tiến ra thi lễ rồi lùi lại ngay. Cử động này của chàng là dụng tâm để Trình Huyền Đạo chú ý đến mình.

Nguyên chàng nghe Vương lão phu tử kể cho nghe thiên cổ sự về một người văn sĩ biết hành động khiến người chú ý rồi được nổi danh. Vì thế mà chàng không nói một câu gì khiến Trình Huyền Đạo động tính hiếu kỳ và có ấn tượng sâu xa về con người chàng đề sau này có gặp mặt sẽ dễ bề nói chuyện.

Trình Huyền Đạo quả nhiên nhìn kỹ chàng một lúc rồi nói :

- Thằng nhỏ này tuy tướng mạo không xinh đẹp, thân thể lại bạc nhược, nhưng bàn về căn cốt luyện võ trời phú cho thì trên đời cũng không được mấy người như gã.

Kỳ Kinh cười nhạt. Nhưng lòng hấn cũng có ý muốn thu chàng làm đệ đệ.

Hấn liền hỏi sang chuyện khác :

- Trình chân nhân đột nhiên qua đây có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo thủng thủng đáp :

- Bàn đạo là kẻ xuất gia, không tiện nói quanh co. Bàn đạo đến đây là vì vụ Đan kinh của phủ Lang Nha. Chắc Kỳ huynh cũng hiểu ý tứ của bàn đạo.

Kỳ Kinh làm bộ ngạc nhiên hỏi :

- Trình chân nhân được tin tức về vụ này ra sao?

Trình Huyền Đạo đáp :

- Chúng ta nên bớt những lời lẽ khách sáo vô vị. Bí bảo này đã lọt vào tay quý phái. Bàn đạo nhân không kiếm thấy Đồ Đại Kính huynh, nên tìm tới Kỳ huynh để nói chuyện.

Kỳ Kinh nói :

- Nghe giọng chân nhân thì dường như Phùng Thông đã mất bảo vật đó mà chân nhân tưởng người tặc phái lấy được. Nhưng tiểu đệ chưa được tin gì hết, nên thực tình không biết gì về vụ này.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vụ này tặc đồng môn đã biết rõ thì đúng là sự thực, chẳng giấu diếm chân nhân làm chi nữa. Nhưng không hiểu tại sao chân nhân lại nghi ngờ cho tặc phái? Cứ địa vị và danh vọng của chân nhân thì dĩ nhiên chân nhân đã nắm được bằng chứng mới tới hỏi tiểu đệ. Vậy tiểu đệ muốn hỏi cho biết rõ.

Hắn không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Thậm chí hắn nói :

- Vụ này đã bí mật cáo tri cho đồng môn. Vì thế mà Trình Huyền Đạo càng sinh có lòng hoài nghi. Nhưng nếu Trình Huyền Đạo mà không đưa được chứng cứ ra thì hắn có thể chê cười lão được. Thủ đoạn xảo nguyệt man trá của hắn thật là cao minh ít người bì kịp.

Trình Huyền Đạo chẳng lộ vẻ gì băn khoăn. Lão thủng thẳng đáp :

- Hoặc giả Kỳ huynh có điều chưa rõ. Trong những bậc tiên tổ ở phủ Lang Nha có một vị rất nổi danh về môn học tiên đạo. Bản Đan kinh này là một bí lục để luyện đan, tu đạo. Người ngoài bắt được thì hoàn toàn vô dụng. Nhưng người trong Huyền môn mà được pho kinh này lại rất có ích lợi.

Kỳ Kinh gật đầu nói :

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Vì thế mà hôm đó không có ý dòm dỏ. Dù trong bản Đan kinh này chép cả những bí thuật về võ học thượng thặng của phủ Lang Nha thì tiểu đệ có lấy được cũng bằng vô dụng. Chẳng lẽ tiểu đệ đã từng này tuổi đầu còn phế bỏ cơ sở trước kia để học lấy cái mới? Chân nhân nghĩ xem có đúng thế không?

Hắn nói câu này không có chỗ nào sơ hở để đối phương đánh vào được.

Trình Huyền Đạo gật đầu lia lia đáp :

- Bàn đạo cũng nghĩ thế. Có điều bữa trước giữa lúc Phùng Thông bị cướp, bàn đạo cũng đi qua đó. Thấy hai bên đang liều mạng chiến đấu, bàn đạo có ra tay điều giải. Sau nghe từ miệng Phùng Thông nói ra cho biết rõ đầu đuôi. Đồng thời bàn đạo lại quan sát theo thủ pháp võ công thì hiểu ngay đối phương là các vị đồng môn với Kỳ huynh. Kỳ huynh đã không biết rõ nội vụ. Vậy bàn đạo không dám làm phiền.

Lão nói mấy câu rất khiêm cung lịch sự. Kỳ Kinh dĩ nhiên rất đỗi ngạc nhiên, mà A Liệt cũng lấy làm thất vọng, bụng bảo dạ.

- Lão Thiên Phong kiếm khách này đối với người cũng thế, không muốn đắc tội cùng phái Bắc Mang, chứ chẳng phải là một tay hiệp khách chủ trương chính nghĩa.

Thiếu chút nữa chàng lộ vẻ buồn rầu, tức bực. Còn Kỳ Kinh lại mừng rỡ nói :

- Chân nhân dạy quá lời! Tiểu đệ mà nhận được thông báo tất xin trình bày hết gốc ngọn để đáp lại mối thịnh tình của chân nhân đối với tiểu đệ.

Trình Huyền Đạo cũng ngỏ lời cảm ơn, thái độ vẫn thản nhiên, lão ngồi nói chuyện với Kỳ Kinh một lúc về việc khác. Khi đề cập tới chuyện võ công, lão làm như sự nhỡ ra điều gì liền nói :

- Quý phái dùng đao pháp độc bộ theo hình con rắn để hơn thiên hạ. Bàn đạo tuy có lòng hâm mộ từ lâu, nhưng trước nay chưa có cơ hội chiêm ngưỡng món tuyệt nghệ này. Nếu Kỳ huynh tha cho tội đường đột thì bàn đạo rất mong được thỉnh giáo mấy chiêu để làm kỷ niệm cho cuộc gặp gỡ của chúng ta hôm nay và để chứng minh xem nhận xét của bàn đạo có lầm lẫn không.

Kỳ Kinh vui vẻ chịu lời. Hấn nghĩ bụng :

- Đồ lão đại đã nói hôm ấy có đấu với lão mấy chiêu thì trước tình thế lúc ấy tất bọn họ hết sức dấn điểm võ công bản môn. Lần này lão đòi chiêu để kiểm lại thì có lợi cho mình chứ không có hại. Nếu lão chứng nghiệm, không phải người bản môn tranh đoạt báu vật với Phùng Thông thì vụ công án này không đổ lên đầu bản phái nữa.

Hấn liền với lấy thanh đao treo trên vách và rút ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Thanh kiếm phóng ra khí lạnh ghê người.

Trình Huyền Đạo không đeo kiếm. Lão khoa cây phát trần lên để tỏ ra dùng cái đó làm binh khí.

Hai người lại nói mấy câu khách sáo. Bỗng Trình Huyền Đạo hô lên :

- Bàn đạo đành đắc tội!

Chân bước theo đường cửu cung, lão tiến về phía Kỳ Kinh. Tay cầm cây phát trần đâm thẳng tới trước mặt đối phương.

Cây phát trần này biến thành cứng như thanh kiếm rút lên veo veo, đủ tỏ công lực của Trình Huyền Đạo cực kỳ thâm hậu. Nhất là về kiếm thuật lão càng cao thâm khôn lường. Vì thế lão dùng vật khác thay kiếm cũng có uy lực như cầm kiếm thật sự.

Thanh trường đao của Kỳ Kinh vòng vèo phóng ra. Chiêu thức cũng bất kỳ ảo ác độc. Nội lực vận đủ mười thành vào thanh đao, quả nhiên hẳn có phong độ một danh gia..

Chiêu này hai bên thử công lực của nhau rồi lập tức biến đổi cấp bách.

Bỗng thấy hai người ở trong phạm vi 7, 8 thước vuông qua lại thấy thoáng. Thân pháp đều mau lẹ khiến người coi trong hoa cả mắt.

Cả hai bên cùng thi triển mấy chiêu thủ pháp đánh xáp lá cà, vừa hung hiểm vừa ngoạn mục.

Trình Huyền Đạo tưởng chừng muốn hạ sát đối phương ngay. Cây phát trần của lão không rời những yếu huyệt của Kỳ Kinh.

Mới qua lại hơn chục chiêu, Kỳ Kinh rất đổi hoang mang vì biết là đối phương chẳng tử tế gì. Nếu mình lỡ tay một chút là mất mạng ngay đường trường.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận. Thanh trường đao cầm trong tay vững vận dụng toàn lực để thi triển đao pháp bí truyền cực kỳ hiểm độc liều mạng phản kích.

Hắn đã định bụng dù bữa nay hắn không địch nổi mà phải chết cũng phải để chút kỷ niệm gì cho đối phương.

Con người khi chủ ý đánh liều mạng thì kiêu dũng phi thường. Cuộc chiến đấu vô cùng nguy hiểm. Nhưng một là Trình Huyền Đạo tấn công trước đã chiếm được tiên cơ. Hai là công lực lão còn thâm hậu hơn Kỳ Kinh, vì thế mà Kỳ Kinh lâm vào tình trạng dữ nhiều lành ít. Còn Trình Huyền Đạo thì hiển nhiên có vẻ ung dung hơn.

Sau khi chiến đấu hồi lâu và đã qua lại ngoài trăm chiêu. Trình Huyền Đạo vẫn dai sức. Nội lực mỗi lúc một mạnh thêm chứ không giảm sút.

Kỳ Kinh càng đánh lâu càng giảm chí phấn đấu. Trừ khi hắn thi triển những chiêu liều mạng đưa đến thế hai bên cùng chết thì mới có hy vọng đả thương được đối phương. Nhưng đến bây giờ thì e rằng đã chệch mất rồi.

Nên biết tuy Kỳ Kinh đã có ý liều mạng. Nhưng “liều mạng” với “hai bên cùng chết” còn cách nhau một khoảng xa. Hai bên cùng chết tức là không kể gì đến chiêu thức của đối phương, cứ vung đao phản kích. Phép đánh này trừ khi đối phương võ công cao hơn rất nhiều, còn bằng suýt soát nhau thì chỉ trong vòng năm ba chiêu là đi đến kết quả.

A Liệt coi hai bên chiến đấu hoa cả mắt, nhưng chàng cũng nhìn ra là Trình Huyền Đạo rất thắng thế thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết. Chàng phải cố nín nhịn không thì đã bật lên tiếng reo hò.

Khắp gian phòng, chỗ nào cũng có những luồng kinh phong quét tới. A Liệt bị luồng đại lực xô đẩy cứ phải lùi dần. Lúc này chàng co vào góc nhà. Thỉnh thoảng chàng cảm thấy như bị nghẹt thở.

Hai người đang kịch đấu đột nhiên lùi ra.

A Liệt không bị những luồng kinh lực vô hình xô đẩy nữa. Nhưng lòng chàng lại nổi lên bao niềm thất vọng vì thấy Thiên Phong kiếm khách nhảy ra ngoài vòng chiến rồi không động thủ nữa, mà Kỳ Kinh vẫn đứng trơ đó, trong người hẳn chẳng bị thương tích chi hết.

Trình Huyền Đạo cúi đầu nói:

- Dao pháp của Kỳ huynh thực là tuyệt thiên hạ. Càng đánh càng mạnh. Bàn đạo rất lấy làm bội phục. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin Kỳ huynh lượng thứ.

Kỳ Kinh lửa giận bốc lên âm âm, hận mình không thể một đao chém chết tươi lão đạo này, vì hẳn tự biết mình không địch nổi lão.

Hắn cố ý làm bộ ung dung chấp tay nói:

- Chân nhân quá khen rồi! Học nghệ của tiểu đệ chưa được tinh thâm, tự lấy làm xấu hổ không thể tới chỗ tâm pháp của sư môn. Xin chân nhân phê bình chỉ giáo. Giả tử gặp sư huynh đệ ở đây thì may ra chân nhân mới được vừa ý.

Hắn biết rõ đối phương có ý muốn giết mình, nhất là môn nội gia kiếm pháp của lão mà xử tới chỗ tình vì thì địch thủ khó mà chuyển bước.

Cuộc chiến đấu diễn ra trong căn nhà nhỏ bé. Trình Huyền Đạo đã chiếm được nhiều tiện nghi. Giả tử lão có ý giết người thì chỉ đấu thêm trăm chiêu nữa là được như ý. Nhưng lão lại đình thủ bãi chiến. Đó là một điểm đáng ngờ, lại khiến cho Kỳ Kinh cảm thấy một điều rất may mắn cho mình. Dĩ nhiên hẳn không dám đắc tội với đối phương. Hơn nữa trong lòng hẳn vẫn ghi nhớ lời cảnh giới của Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kinh là không được vọng động.

Trình Huyền Đạo cười khà khà nói:

- Bàn đạo đã làm mất nhiều thì giờ của Kỳ huynh vậy xin cáo biệt.

Tay đại kiếm khách phái Võ Dương đi khỏi rồi, Kỳ Kinh chìm đắm vào trong mối trầm tư mặc tưởng.

